

JUSSI LEHMUSVESI
CHRISTER NUUTINEN

**ARIANAN
AIKAMATKAT**
ROBIN HOODIN
JÄÄTÄVÄ PLÄTS



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava





YKSI

No niin. Nyt sä näit mut tietty noloimmillani. Tukka sekaisin ja päällä likaiset kuteet. Puolustuksekseni mun on sanottava, että tammen toisella puolella väijyy ainakin viisikymmentä jousimiestä, jotka yrittää osua muhun nuolilla. Ainoastaan puunrunko ja noiden tyyppien keskinkertainen älykkyysosamäärä pelastaa mut kuolemalta.

Kaiken lisäksi mun nenälläni on perhonen. Sen siivistä leijailee mun nenään väripölyä, mikä saa sieraimet kutimaan. Näin läheltä perhonen näyttää pelkästään epä-määräiseltä läiskältä.

TAPPAVALTA LÄISKÄLTÄ, jos se saa mut aivastamaan.

(Saattaisin kyllä näyttää perhonen nenälläni aika söpöltä Instagramissa.)



Sitäkin pelkään, että noi jousityypit kuulee mun mahani kurahtelun. Mulla on nimittäin HILLITÖN NÄLKÄ, eikä täällä näy Subwayta tai Mäkkäriä missään. Eli jos tästä painajaisesta hyviä puolia hakee, niin mun nirsoilu ruoan kanssa on todellakin helpottanut. Eilenkin tappelin puolikkaasta sammakosta jättikokoisen haikaran kanssa.

Ja voitin.

Söin sen raakana.

Sammakon siis.

Haikara pääsi karkuun.

Muutenkin tää metsä on niin täynnä eläimiä, että niihin meinaa kompastua. Ikävä kyllä ne on enimmäkseen tosi suuria ja vihaisia, eikä ne pidä yhtään siitä, että niihin kompastutaan.

AAAHHTTSIIH! Okei. Nyt mennään LUJAA!

Noin, täällä sitä juostaan keskiaikaisessa tammimetsässä. Siis ihan oikeasti *keskiaikaisessa*! Ja mun tukka on tällainen törkykasa siksi, että mä olen viikon aika-

na ryöminyt ojissa, rämpinyt suossa, tunkeutunut läpi piikkipensaiden ja paennut vihaista majavalaumaa.

Kuulit oikein. MAJAVALAUMAA!

Revi siitä.

Saatat tietty kysyä, miten näin terävän oloinen tyttö saattaa itsensä tällaiseen ahdinkoon. Se johtuu pitkälti mun supernolosta iskästä. Sen elämän tärkein tehtävä kun on vaikeuttaa mun elämää.



Etkö usko? No, mä kerron. Vielä viikko sitten mä olin tavallinen kuudesluokkalainen ja odotin synttäreitä. Sitten jokin meni TOSI PAHASTI VIKAAN. Se tapahtui, kun astuin iskän työhuoneeseen. Sinne ei saisi mennä, mutta ihminen on utelias, ja mun synttärit tulossa. Iskän pöydällä mä näin *tämän*. Siis tämän mun kaulassa roikkuvan korun tapaisen jutun, jonka kyljessä lukee kohokirjaimin VIRTUAL-K.

Itse asiassa se on avain, joka puhkaisee oven *toiseen todellisuuteen*.

Luulin virtuaalijuttua mulle tarkoitetuksi lahjaksi. Kääntelin ja vääntelin sitä varmaan tuhat kertaa, kunnes onnistuin ilmeisesti painamaan oikeasta kohdasta.

ZÄLÄNG – ja täällä ollaan!

Siitä asti mä olen väistellyt noita jousityyppejä.

UH! TUO NUOLI OSUI LÄHELLE! Nyt sä tietysti mietit, että mitä noloa mun iskässäni muka on. Voisin kertoa vaikka yksistä synttäreistäni. Silloin iskä oli etsinyt netistä synttäriohjelmaa ja keksinyt, että kasvomaalaus piste olisi hyvä idea.

Itse asiassa se oli KARMEA IDEA kahdesta syystä:

a) Iskä on surkein tuntemani piirtäjä.

b) Iskän ostamat värit ei todellakaan olleet vesiliukoisia.

Eli miten mä sulle isäsuhteeni kauniisti muotoilisin? No ehkä niin, että iskä on ihan järkyttävä tyyppi, joka on aiheuttanut mulle suurta häpeää syntymästäni saakka.

Eli yksitoista vuotta ja 352 päivää päälle.

ÄÄÄKS! NUOLI HIPOI MUN VASENTA KORVAA!

Jos tänne takamaille joutumisesta hyviä puolia hakee, niin ilma tammimetsässä on tosi puhdasta. (Toisaalta nuoli keuhkossa olisi tosi työlästä hengittää.)

Onneksi mulla on vielä todellinen *superansa* viritetty-nä. Sen väsäämiseen menikin melkein koko eilinen päivä.

Se on rakennettu niin, että kun ratsastajat tulevat oikealle kohdalle, vapautan maahan taivuttamani pajun. Samalla pajuun sitomani köysi kiristyy tien yli ja kiskaisee ratsastajat hevosen selästä.

Ainakin periaatteessa.

Vielä mä en ole päässyt ansaa kokeilemaan, mutta nyt siihen on loistava mahdollisuus.

Tästä lähtee!

KOLME... KAKSI... YKSI –

NYT!

Kuulen polulta pelästyneitä huutoja, hevosten hirnahduksia ja tömähdyksiä.

Suunnitelma toimii loistavasti. Ainakin *melkein*. Ok-sien lomasta näen, kuinka yksi pelottavan näköinen tyyppi kannustaa ratsuaan loikkaan...

JA HYPPÄÄ ANSAN YLI!



Ja niin mun edessä seisoo musta hevonen selässään ihranaamainen äijä. Poskessa äijällä on valkoinen arpi, joka kulkee vasemman silmän vierestä leukaan asti. Äkkiä äijä riuhtaisee mun kaulasta arvokkaimman esineen, mitä mulla on.

Avaimen tähän outoon todellisuuteen.

Ja ennen kaikkea avaimen takaisin kotiin!

Suljen silmäni ja näen äidin hymyilevät kasvot. Avaan silmät ja näen HEVOSEN TAKAPUOLEN. Samassa huomaan, että mun kädet on kytketty parimetrisellä köydellä äijän satulaan.

Tästä tulee *pitkä* matka.

(Toivottavasti hevosella ei ole ilmavaivoja.)

Kompastellessani pitkin kuoppaista nummea teen vielä yhden hirvittävän huomion: äijän keihään varteen on kiinnitetty voitonmerkiksi Frozen-kaulaliina.

Se on *sama kaulaliina*, jonka olen ystävänpäivälahjaksi Pyrylle salaa lähettänyt.



KAKSI

Yöllä uni ei tule silmään. Siihen on useampikin syy, eikä yksikään niistä ole liiallinen ruutu aika kuten äiti epäilemättä väittäisi.

Mua pitävät valveilla ihoon nirhautuvat köydet, maasta hohkaava kylmyys ja sisuksia jäytävä kuolemanpelko. Ja kiljuva nälkä, jota lietsoo entisestään se, että mut vanginneen joukon ruokkimisesta vastaava tyyppi on työntänyt kokonaisen villisian nuotioon. Kärisevän rasvan tuoksu tunkee sieraimiin ja saa kuolan virtaamaan.

Usko tai älä, mutta nyt mä ahmisin vaikka rotan oksenuksessa paistetun ja lepakon papanoilla täytetyn käärmeen. *Luultavasti* mulle kelpaisi jopa äidin linssikeitto, jota olen sille värikkäin kielikuvin arvioinut.

Käristyvää sikaa katsellessani mietin äidin erään elämäntaito-oppaan lausetta, jonka mukaan kielteiset tunteet on kuin nuotion liekit. Ne kannattaa tukahduttaa ennen kuin ne villiintyvät.

(Onkohan oppaan kirjoittaja istunut koskaan köysissä, kun varpusen kokoinen paarma puree korvaa.)

Toiveikkaana yritän löysätä köysiä, mutta turhaan: ne ei anna periksi milläkään. Jotain tehdäkseni lasken nuotion ympärillä istuvien miesten määrän. Kahdeksantoista tyyppiä ja se järkky johtajaäijä.



Aina välillä ringistä kajahtaa remakka äijänauru.

RÄHRÄH!

RÄHHÄHHÄH!

Jep. Hyväntuulisia ulkoilmaihmisiä reippaan retkeilyharrastuksensa parissa.

Mä voin hyvin kuvitella, miten äiti romantisoisi tätä metsää. Halailisi tammia ja kertoisi, miten voimaannuttavaa on kohdata ihmisiä, joilla on turmeltumaton suhde luontoon.

Mä en ole yöstä metsässä yhtä innoissani.





Ja mielelläänhän mä kertoisin, että siinä tähtitaivasta tiiraillessani ymmärrän jotain syvällistä ihmisen pienuudesta, mutta ei: todellisuudessa mun mielessä pyörii vain nälkäni VALTAVUUS.

Nyt nuotiolla tapahtuu jotain. Huomaan, että tulen ääressä kyyhöttäneet miehet ovat nousseet seisomaan ja viittiloivät metsään hermostuneen näköisinä. Tummiin puunrunkojen välissä *liikkuu* jokin.

Jokin eläin.

SUUNNATTOMAN SUURI ELÄIN!

Pakotan sydämeni rauhoittumaan.

Äkkiä johtajaäijä seisoo edessäni soihtu kädessä. Äijä on ilmestynyt pimeästä hiljaa kuin aave ja virnistää häijysti. Huomaan sen naamassa arven lisäksi vielä yhden erikoisen jutun: sillä on eriväriset silmät.

Toinen on kellertävä, toinen vihreä.

Virtuaaliavaimeni äijä on ripustanut kaulaansa. Näen nyt ensi kertaa, että siihen on kaiverrettu numero kolme.

MITÄ SE TARKOITTAA?

”Minä olen Nottinghamin seriffi, ja sinä olet vankini”, äijä sanoo. ”Ja tiedä, että silmät revitään päästä siltä, joka surmaa jalohirven kuninkaallisessa metsässä. Sen jälkeen tuo henkipatto silvotaan niin pieniksi palasiksi, että hirsipuukin olisi armollisempi kohtalo.”

Seriffi pitää tauon.

”Köh...Tai jonkin pienemmän eläimen.”

Se on selvästi tajunnut, etten ole kykenevä mitään jalohirveä lahtaamaan.

Jotain sanoakseni ilmoitan kovaan ääneen, että ymmärtääkseni olen oikeutettu yhteen puheluun. Aina-kin jos amerikkalaisia rikossarjoja on uskominen.

Seriffi ei vaikuta olevan amerikkalaisten rikossarjojen ystävä. Lopetan jankkaamisen, kun puiden seassa ryti-see. Jättiläisotus on palannut. Nyökkään metsään päin ja kysyn, mikä siellä mellastaa.

”Se on PETO”, seriffi murahtaa. Äänessä on kireä sointi.

Äijä tyrkkää eteeni kulhon. Keitossa kelluu harmaita kimpaleita limaisen vaahdon seassa. ”SYÖ!” se komentaa.

Seriffi häipyä. Nuotiopaikalla se ryhtyy järjestämään miehiään riviin. Ne vaikuttavat vastahakoisilta, mutta äijä tökkää paria lähintä miestä keihäällään. Sitten julma keihäshippa jatkuu, kunnes koossa on kymmenkunta miestä. Pelokkaan näköisinä ne nousevat hevosten selkään.

”JAHTI ALKAKOON”, seriffi huutaa ja kannustaa hevostaan. Muu joukko seuraa perässä innottomammin karjahduksin.

Jään leiriin kuuden onnekkaimman tyyppin kanssa. Odotan, että joku niistä tulisi irrottamaan köyden ranteistani.

Vähitellen ymmärrän, että niin ei tulisi tapahtumaan.

Laskeudun vaivalloisesti kontilleni ja työnnän pääni kulhoon. Rasvainen liemi tahraa hiukseni ja naamani, mutta ryystän keittoa kuin kuolemaantuomittu viimeistä ateriaansa.

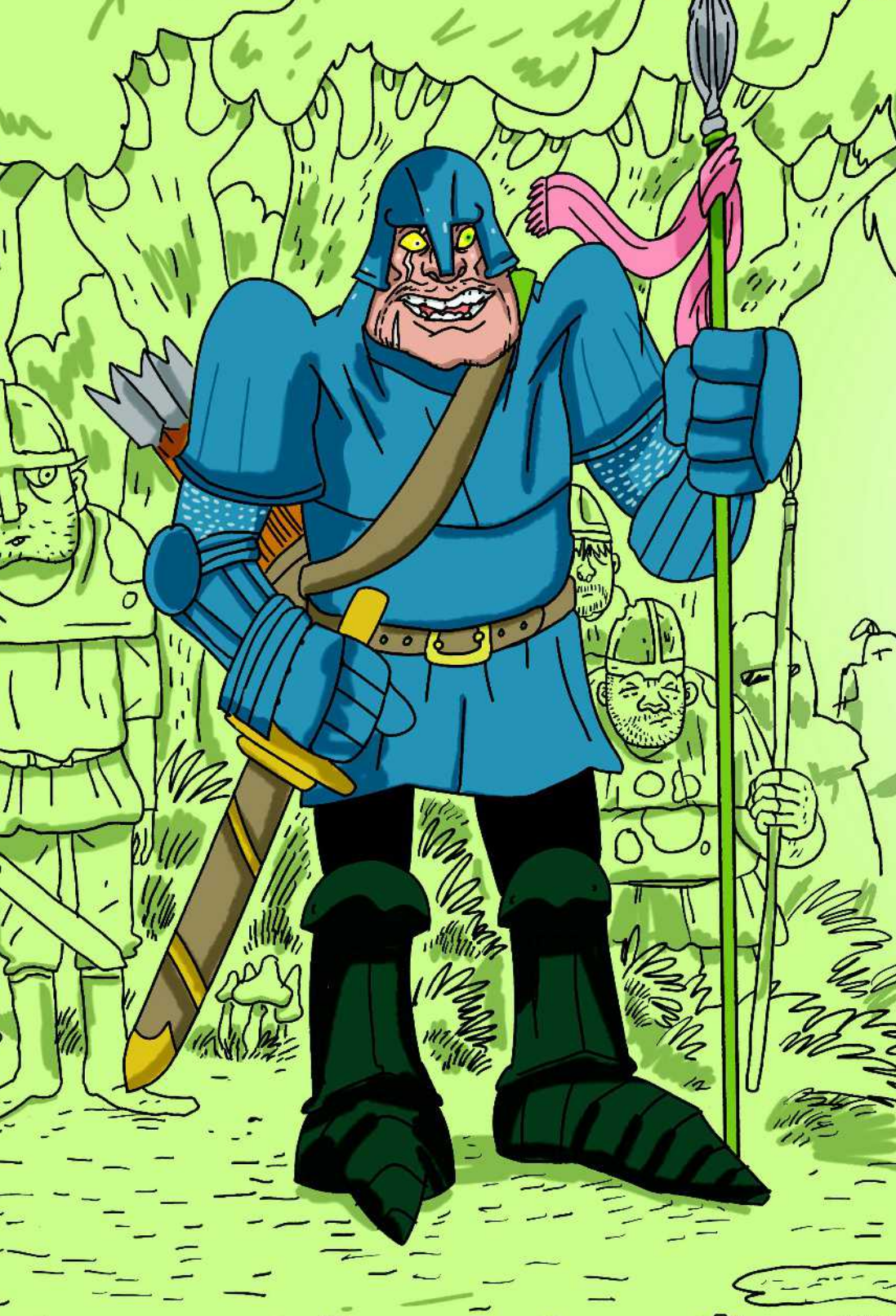
Mikä ei välttämättä ole kaukana totuudesta.

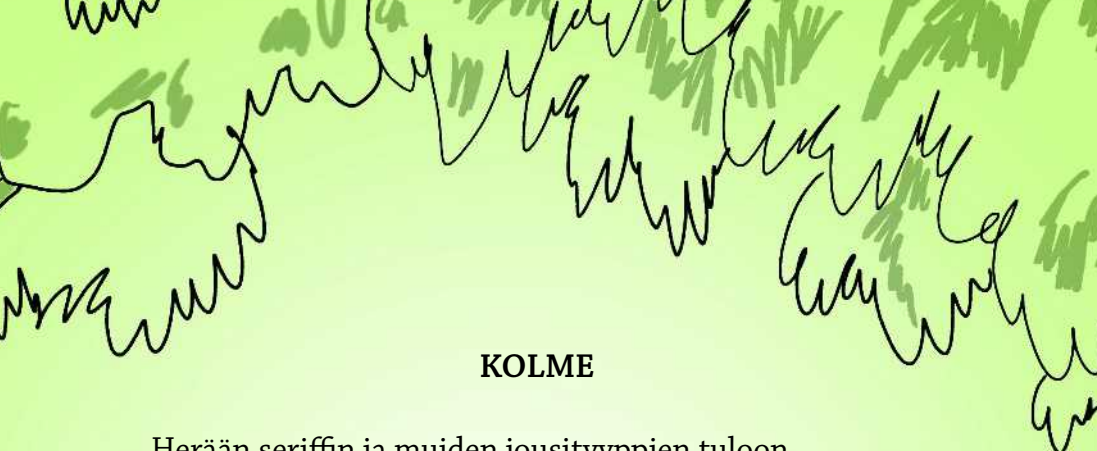
Koskaan ei mikään NÄIN PAHA ole maistunut NÄIN HYVÄLTÄ!

Illalla pidän mielessäni kiitollisuuspäiväkirjaa kuten äiti on opettanut.

Mieleeni tulee vain yksi asia, josta olen aidosti kiitollinen: en ole vielä kuollut.







KOLME

Herään seriffin ja muiden jousityyppien tuloon.

Lasken, että leiriin on palannut vain kuusi miestä, toiset kuusi jahtiin lähtenyt on jäänyt matkan varrelle. Yhden käsivarsi näyttää menneen sijoiltaan, ja monella on haarniskassaan verisiä läikkiä, mutta äijät vaikuttavat silti voitonriemuisilta. Ne kallistelevat tinamukejaan ja hakkaavat toisiaan selkään.

Jahti on selvästi onnistunut.



Seriffi virnuilee yhtä tyytyväisenä kuin muutkin. Frozen-huivi lepattaa tuulessa, kun se kohottelee keihästään ilmaan.

Villi ajatus: voisiko Pyry...?

Hetken mielikuvitukseni laukkaa villivarsana, sitten pakotan sen rauhoittumaan. Mitä mä sekoilen? Pyryhän on koulussa ja matikantunnilla. Luultavasti juuri tällä hetkellä ne tekee Nooran kanssa murtolukutehtäviä ja katsoo toisiaan silmiin.

